

2. stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 28 maja 2018 r. w sprawie pomocy państwa SA.34045 (2013/C) (ex 2012/NN) udzielonej przez Niemcy dużym odbiorcom energii elektrycznej w rozumieniu § 19 rozporządzenia StromNEV;
3. tytułem ewentualnym, odesłanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd;
4. obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Sądem i Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnoszące odwołanie w pierwszym z zarzutów podnoszą, że Sąd dopuścił się przeinaczenia okoliczności faktycznych oraz nie uwzględnił treści i zakresu obowiązywania prawa krajowego, stwierdzając w uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia, po pierwsze, że Bundesnetzagentur ustaliła w wiążący sposób kwotę dopłaty ustanowionej w § 19 ust. 2 Stromnetzentgeltverordnung (rozporządzenia federalnego w sprawie opłat za użytkowanie sieci, zwanego dalej „rozporządzeniem StromNEV”), po drugie, że Bundesnetzagentur ustaliła w tych ramach bardzo szczegółowe zasady i, po trzecie, że utrata przychodów operatorów sieci była w pełni rekompensowana przez wprowadzoną dopłatę. Wnoszące odwołanie podnoszą więc w tej sytuacji, że Sąd, ustalając istnienie państwowej kontroli nad funduszami pochodzącymi z tej dopłaty, nie oparł się na żadnych mających znaczenie dla sprawy okolicznościach.

W drugim zarzucie odwołania wnoszące je podnoszą, że Sąd nie wziął pod uwagę przesłanek istnienia pomocy przyznawanej przy użyciu zasobów państwowych w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Po pierwsze, Sąd nie wziął pod uwagę okoliczności, że przewidziana w § 19 ust. 2 rozporządzenia StromNEV dopłata nie stanowi podatku, ani „obowiązkowego obciążenia”, ani też „opłaty parafiskalnej” (część pierwsza zarzutu drugiego). Po drugie, Sąd nie wziął pod uwagę okoliczności, że zwolnienie przyznane dużym odbiorcom energii elektrycznej na podstawie § 19 ust. 2 rozporządzenia StromNEV i przewidziana w tym przepisie dopłata nie stanowiły pomocy przyznawanej przy użyciu zasobów państwowych (część druga zarzutu drugiego). Skoro zaś, co ma miejsce, ta dopłata nie stanowi podatku, to ustanowiona w art. 107 ust. 1 TFUE przesłanka nie jest spełniona, również w opinii Sądu. Ponadto, nawet gdyby chodziło tu o podatek, to ustanowiona w art. 107 ust. 1 TFUE przesłanka nie byłaby spełniona, ponieważ ta dopłata nie stanowi pomocy przyznanej przy użyciu zasobów państwowych.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 października 2021 r. w sprawie T-238/19, Wepa Hygieneprodukte GmbH i in./Komisja Europejska, wniesione w dniu 16 grudnia 2021 r. przez Republikę Federalną Niemiec

(Sprawa C-796/21 P)

(2022/C 73/32)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: J. Möller i R. Kanitz, pełnomocnicy)

Pozostali uczestnicy postępowania: WEPA Hygieneprodukte GmbH i WEPA Deutschland GmbH & Co. KG, ta ostatnia występująca uprzednio jako Wepa Leuna GmbH i Wepa Papierfabrik Sachsen GmbH, oraz Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Unii Europejskiej z dnia 6 października 2021 r. w sprawie T-238/19 w zakresie, w jakim oddalono w nim wniesioną skargę jako bezzasadną;
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 28 maja 2018 r. w sprawie pomocy państwa SA.34045 (2013/C) (ex 2012/NN) udzielonej przez Niemcy dużym odbiorcom energii elektrycznej na podstawie § 19 StromNEV C(2018) 3166 final, w odniesieniu do lat 2012 i 2013, zgodnie z art. 61 akapit pierwszy statutu Trybunału;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Sądem i przed Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Wnosząca odwołanie podnosi tylko jeden zarzut, oparty na naruszeniu art. 107 ust. 1 TFUE. Jej zdaniem Sąd dopuścił się naruszenia prawa uznając, że system ustanowiony w § 19 ust. 2 Stromnetzentgeltverordnung (rozporządzenia federalnego w sprawie opłat za użytkowanie sieci, zwanego dalej „rozporządzeniem StromNEV”) miał znamiona pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

W pierwszej kolejności Sąd w ramach oceny państwowego charakteru zasobów błędnie uznał, że istnienie obowiązkowego obciążenia spoczywającego na odbiorcach lub klientach końcowych i kontrola państwową nad funduszami lub osobami (trzecimi) zarządzającymi tymi funduszami stanowiły „dwa elementy, które składają się na jedną alternatywę”.

W drugiej kolejności Sąd w ramach oceny istnienia „obowiązkowego obciążenia spoczywającego na odbiorcach lub klientach końcowych” błędnie uznał, że relacja pomiędzy dostawcą energii a klientami końcowymi jest bez znaczenia dla sprawy. Sąd ponadto błędnie uwzględnił obowiązek pobrania, nie zaś ustawowy obowiązek uiszczenia opłat za użytkowanie sieci.

W trzeciej kolejności Sąd w ramach oceny istnienia kontroli państwowej czy też uprawnienia państwa do dysponowania funduszami błędnie uznał, że wyłączone przeznaczenie pobranych opłat za użytkowanie sieci nie wyklucza możliwości dysponowania tymi funduszami przez państwo.

Odwołanie od wyroku Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 6 października 2021 r. w sprawach połączonych T-233/19 i T-234/19, Infineon Technologies Dresden GmbH & Co. KG i Infineon Technologies AG./Komisja Europejska, wniesione w dniu 17 grudnia 2021 r. przez Infineon Technologies AG i Infineon Technologies Dresden GmbH & Co. KG

(Sprawa C-800/21 P)

(2022/C 73/33)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Infineon Technologies Dresden GmbH & Co. KG i Infineon Technologies AG (przedstawiciele L. Assmann i M. Peiffer, Rechtsanwälte)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska, Republika Federalna Niemiec

Żądania wnoszących odwołanie

- uchylenie w całości wyroku Sądu (trzecia izba) z dnia 6 października 2021 r. w sprawach połączonych T-233/19 i T-234/19 (ECLI:EU:T:2021:647);
- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 28 maja 2018 r. w sprawie pomocy państwa SA.34045 (2013/C) (ex 2012/NN) udzielonej przez Niemcy dużym odbiorcom energii elektrycznej w rozumieniu § 19 rozporządzenia StromNEV;
- tytułem ewentualnym, odesłanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania przed Sądem i Trybunałem.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza sprawa została zapoczątkowana zwolnieniem z opłat za użytkowanie sieci, z tytułu którego wnoszące odwołanie zostały uwolnione, w odniesieniu do lat 2012 i 2013, z opłaty za użytkowanie sieci uiszczanej ich operatorom z tytułu zaopatrzenia w energię elektryczną z sieci ogólnej (zwanym dalej „zwolnieniem z opłat za użytkowanie sieci”).

Wnoszące odwołanie podnoszą, że Sąd w zaskarżonym wyroku rozstrzygnął, iż zwolnienie z opłat za użytkowanie sieci było finansowane przy użyciu zasobów państwowych i stanowi zatem pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE (pkt 111 zaskarżonego wyroku). Sąd zatem pominął istotę pojęcia pomocy państwa w przyjętym w orzecznictwie Trybunału rozumieniu.